

Arrest

nr. 74 758 van 7 februari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 18 november 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 oktober 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 december 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, haar voogd en haar advocaat M.-C. FRERE loco advocaat N. VAN EECKHAUT en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Je verklaarde de Angolese nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 28 augustus 1994 te Luanda. Je bent zeventien jaar oud en dus nog minderjarig. Je groeide op bij je ouders in Luanda. Je moeder was huisvrouw. Je vader was handelaar. Hij verkocht kledij aan de grens in Cabinda. Hij was regelmatig een aantal dagen van huis. Op een dag in januari 2011 zag je op de televisie dat er problemen waren in Cabinda tussen de overheid en de rebellen. De regeringstroepen ontdekten dat de rebellen uniformen droegen. De leider van de troepen in de grensstreek vertelde dat hij wist wie die kledij aan de rebellen verkocht en dat het iemand uit Luanda was. Een tijd later waren je broer, P.(...) C.(...) (ov X, CG 11/10823) en jij alleen thuis toen een vriend van je vader, tio (oftewel oom) J.(...) naar jullie huis kwam.

Opeens stonden er ook twee vreemde mannen binnen. Ze bedreigden J.(...) . Toen hij vroeg waarom ze dat deden zeiden ze dat ze op zoek waren naar de eigenaar van het huis. Nadat J.(...) hen uitlegde dat hij niet de eigenaar was en dat hij niet jullie vader was, gingen de mannen weg. J.(...) ging eveneens terug weg. Toen je ouders terug thuis kwamen vertelde je je vader wat er gebeurd was. Je vader zei dat hij er met J.(...) over zou spreken. De volgende dag gingen Pedro en jij naar de les. Toen jullie terug thuis kwamen was er niemand thuis. Jullie dachten dat jullie ouders en jullie broer en zus wel terug zouden komen en besloten te wachten. 's Avonds was er echter nog steeds niemand. Jullie sloten de deur en besloten te gaan slapen. Die nacht rond 4.00 uur hoorden jullie lawaai in het salon. Jullie gingen kijken wat er gaande was. Er stonden gewapende politieagenten in jullie huiskamer. Ze vroegen waar jullie vader was. Toen jullie antwoordden dat jullie niet wisten waar hij was, doorzochten ze het huis. De agenten noemden jullie vader een bandiet en ze zeiden dat hij het land naar de haaien helpste. Eén van de agenten zei je mee te komen naar de kamer van je vader. Hij verkrachtte je. Hierna vertrokken de agenten weer. Nadat de agenten weg waren sloten jullie de deur terug en gingen jullie terug slapen. De volgende ochtend zaten jullie aan de deur te huilen toen J.(...) terug kwam. Hij vroeg wat er gaande was en jullie legden hem uit wat er gebeurd was. Hij zei dat jullie daar niet konden blijven en dat jullie leven in gevaar was. Jullie namen wat spullen bij elkaar terwijl J.(...) jullie documenten meenam. Hij bracht jullie naar een huis in de wijk Sapo. Daar bleven jullie ongeveer een week. Na een week kwam J.(...) jullie ophalen. Hij bracht jullie naar de luchthaven waar hij jullie overhandigde aan een andere man. Jullie moesten deze man volgen. Zo verlieten jij en je broer P.(...) C.(...) (CG 11/10823) op 6 februari 2011 Angola. Via de Democratische Republiek Congo reisden jullie naar België waar jullie op 7 februari 2011 toekwamen. Nog diezelfde dag vroegen jij en je broer Pedro bij de Dienst Vreemdelingenzaken te Brussel asiel aan.

B. Motivering

De aandacht dient erop gevestigd te worden dat je er niet in geslaagd bent een 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Je vertelde dat je vervolging vreest van de Angolese autoriteiten omdat ze op zoek zijn naar je vader (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 26 september 2011, hierna CGVS, p.3).

Vooreerst dient echter opgemerkt te worden dat je er niet in slaagde duidelijke en aannemelijke verklaringen af te leggen omtrent de redenen waarom jullie vader en bij gevolg ook jij en je broer vervolgd werden door de Angolese autoriteiten. Je vertelde niet te weten waarom je vader gezocht werd door de politie en niet te weten wat ze precies van je vader wilden (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Je wist ook niet of je vader van iets concreet beschuldigd werd (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Je voegde enkel toe dat ze zeiden dat je vader een bandiet was en dat hij het land verwoestte (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Je vertelde echter wel dat je voordien op de televisie gezien had dat er problemen waren tussen de rebellen en het leger in Cabinda, dat de troepen erachter gekomen waren dat de rebellen uniformen droegen en dat ze iemand uit Luanda zochten die die uniformen verkocht zou hebben aan de rebellen (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Je zei dat toen de politie je vader kwam zoeken, je besepte dat je vader kleding verkocht in die streek en dat zijn problemen dus alleen maar daarmee te maken konden hebben (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Deze conclusietrekking is echter voorbarig en louter speculatief daar je onvoldoende concrete elementen naar voor brengt waaruit zou kunnen blijken dat je vader inderdaad mogelijks om deze reden vervolgd werd door de Angolese autoriteiten. Je legde zelf de link tussen het nieuwsbericht van de televisie en de vervolging van je vader maar verder haalde je geen enkele andere concrete aanwijzing aan waaruit zou kunnen blijken dat je vader inderdaad gezocht werd omdat hij uniformen verkocht zou hebben aan de rebellen in Cabinda. Je verklaarde niet te weten of je vader, naast het feit dat hij daar handel ging drijven, nog enige andere band had met Cabinda (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Je wist overigens niet waar precies in Cabinda je vader handel dreef, maar stelde slechts dat hij handel dreef aan de grens met Congo-Brazzaville (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Wat het des te bedenkelijk maakt dat je de link legde tussen een incident in de provincie Cabinda en je vader die op een welbepaalde plek handel dreef in Cabinda, zonder precies te weten waar in Cabinda je vader handel dreef en zonder te weten of het over dezelfde plek ging. Daarenboven stelde je niet te weten wat voor kledij je vader verkocht (zie gehoorverslag CGVS, p.5), wat het wederom bevreemdend maakt dat je de link gelegd zou hebben tussen de politie die je vader zocht en hem bandiet noemde en het nieuwsbericht van de televisie waarbij sprake was van de verkoop van uniformen. Toen je door het Commissariaat-generaal met deze bedenking geconfronteerd werd, repliceerde je dat ze in Cabinda op zoek waren naar iemand die spullen verkocht en dat er plots politie bij jullie kwam opdagen die het huis doorzochten en dat het dus alleen maar kon zijn dat ze je vader daarvoor zochten (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Toen je hierop gevraagd werd of het niet kon dat ze je vader om een andere reden zochten, antwoordde je dat dat niet kon (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Op de hierop volgende vraag van het Commissariaat-generaal waarom het niet kon dat hij om een andere

reden gezocht werd door de politie, reageerde je dat het volgens jou alleen maar dat was (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Even later voegde u nog toe dat ze zeiden dat uw vader een bandiet was toen ze kwamen (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Op de bedenking van het Commissariaat-generaal dat het nog steeds niet helemaal duidelijk is waarom jij er zo van overtuigd bent dat je vader er iets mee te maken had en om die reden gezocht werd door de politie, repliceerde je wederom louter door te zeggen dat ze zeiden dat ze iemand zochten die daar verkocht had uit Luanda en het dus je vader wel moest zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.8).

Verder dienen nog enkele bijkomende bedenkingen gemaakt te worden die toch op zijn minst een aantal vraagtekens doen rijzen bij de geloofwaardigheid van je verklaringen. Toen je door het Commissariaat-generaal gevraagd werd of de vriend van je vader, tio J.(...) wist wat er aan de hand was, zei je het niet te weten en dat hij misschien wel op de hoogte was (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Je bevestigde het hem niet gevraagd te hebben en niet te weten waarom je het hem er niet naar gevraagd hebt (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Zelfs ondanks je jeugdige leeftijd doet dit toch ernstige bedenkingen rijzen, daar redelijkerwijs wel verwacht mag worden dat je geprobeerd zou hebben meer te weten te komen omtrent de redenen waarom je vader en je familie en dus ook jij vervolgd werden door de Angolese autoriteiten en jij en je broer uiteindelijk het land moesten ontvluchten en het weinig aannemelijk is dat je, terwijl je dacht dat J.(...) misschien meer wist, hem hier niet naar gevraagd zou hebben. Je weet tot op de dag van vandaag niet wat het 'FLEC' precies is, wat die rebellen precies willen of wat er allemaal aan de hand is in Cabinda (zie gehoorverslag CGVS, pp.8-9). Het is op zijn minst bevreemdend dat je je ondertussen niet geïnformeerd zou hebben hieromtrent daar je zelf meende dat dit de reden was waarom je vader vervolgd werd door de autoriteiten, waarom bij gevolg ook jij zelf vervolgd werd door de Angolese autoriteiten, de reden waarom je wereld op zijn kop gezet werd, waarom je familie uit elkaar gerukt werd en jij en je broer uiteindelijk het land moesten verlaten. Het feit dat je, rekening houdende met je jeugdige leeftijd, dit niet deed, relateert in ruime mate de door jou aangehaalde vrees voor vervolging.

Je legde op het Commissariaat-generaal je Cédula Pessoal (uitgegeven op 17 januari 2009 te Luanda) voor. Dit document wijzigt niets aan voorgaande vaststellingen daar uw identiteit hier niet meteen in twijfel wordt getrokken. Uw voogd, de heer Reynders legde eveneens een bewijs voor van de dienst Tracing van het Rode Kruis Vlaanderen (dd. 6 mei 2011) en het '2010 Human Rights Report: Angola' van het U.S. Department of State voor. Ook deze documenten wijzigen niets aan voorgaande vaststellingen. Het bericht van de dienst Tracing houdt immers louter een vaststelling in dat jullie een opsporingsverzoek naar jullie ouders hebben opgestart. Met betrekking tot het betreffende mensenrechtenrapport argumenteerde uw voogd nog dat u en uw broer niet echt school liepen maar 'lessen' volgden en dat uit het rapport blijkt dat dit vaak voorkomt bij mensen die van bepaalde sympathieën verdacht worden, waarvoor men niet de juiste documenten aflevert opdat hun kinderen geen school zouden kunnen lopen (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Uw voogd suggereerde dat dit mogelijks bij jullie ook het geval was en dit erop zou kunnen wijzen dat je vader al langer van bepaalde sympathieën verdacht werd. Je legde echter wel een 'Cédula Pessoal' voor aan het Commissariaat-generaal en daar uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijft dat dit document voldoende is om je te kunnen inschrijven in een school in Angola en om aldaar school te kunnen lopen (zie documentatie in het administratieve dossier). Niets wijst er echter op dat een onwil van de autoriteiten om de juiste documenten af te leveren omdat uw vader van bepaalde sympathieën verdacht werd aan de basis lag van het feit dat jullie 'explicação' (zijnde privé-les bij iemand thuis) volgden en niet gewoon naar school gingen. Verder betreft het hier een algemeen mensenrechtenrapport dat algemene informatie geeft betreffende de mensenrechtensituatie in Angola maar waarin jij, je vader of je problemen in casu niet bij naam vernoemd worden.

Je was verder niet in het bezit van enig document dat een controle van je reisweg mogelijk maakt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 57/6, voorlaatste lid en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 22 van de Grondwet, van de zorgvuldigheidsverplichting en van de materiële en formele

motiveringsverplichting. De motivering van de commissaris-generaal is niet draagkrachtig, niet gebaseerd op een zorgvuldige voorbereiding en houdt geen rekening met de belangen van de minderjarige. De bestreden beslissing is kennelijk onzorgvuldig. Een van de belangrijkste elementen die aan de basis liggen van verzoeksters vlucht is het feit dat verzoeksters vader een geheime handel opzette in Cabinda, waardoor de overheidsdiensten hem in het vizier hadden. De commissaris-generaal heeft geen enkele aandacht besteed aan het feit dat verzoekster verkracht is en de moeilijkheden die dit meebrengt voor verzoekster. Minderjarigen moeten kunnen genieten van specifieke waarborgen inzake procedure en bewijslast. Het is immers waarschijnlijk dat zij slechts een beperkte kennis hebben van de omstandigheden in het land van herkomst. De commissaris-generaal heeft nergens het belang van het kind als eerste overweging gesteld conform artikel 22bis van de Grondwet. De commissaris-generaal stelt ten onrechte dat verzoekster geen enkel tastbaar bewijs kon aanreiken van haar problemen. De bewijslast wordt aldus, in tegenstelling tot wat het 'Handboek' voorschrijft, niet gedeeld. In het geval van minderjarige asielzoekers kan de bewijslast zelfs vooral op de persoon die verantwoordelijk is voor de beoordeling van de asielaanvraag komen liggen. Er moet een uitgebreide toepassing van het voordeel van de twijfel zijn.

Daarnaast faalt de bestreden beslissing omtrent het onderzoek naar de subsidiaire bescherming aangezien slechts artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet onderzocht werd, maar niet artikel 48/4, §2, a en b.

2.2.1. Verzoekster somt in haar verzoekschrift een hele reeks rechtsregels op waarvan zij de schending aanvoert en weidt uitvoerig uit over een aantal begrippen, zienswijzen en rechtsregels, zonder deze uiteenzetting evenwel concreet op de bestreden beslissing te betrekken. In zoverre verzoekster onvoldoende duidelijk en precies aangeeft hoe de bestreden beslissing de geschonden geachte rechtsregels heeft miskend, is het middel onontvankelijk. Het is niet aan de Raad om veronderstellingen te maken over de juiste bedoelingen van verzoekster (RvS 3 juli 2007, nr. 173.112).

2.2.2. De Raad stelt vast dat verzoekster tegelijk de schending aanvoert van zowel de formele motiveringsplicht als van de materiële motiveringsplicht, hetgeen echter niet mogelijk is vermits een gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motivering al dan niet afdoende is. Nu uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoekster de motieven van de beslissing kent, is het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu bereikt en wordt het middel verder vanuit het oogpunt van de schending van de materiële motiveringsplicht onderzocht.

2.2.3.1. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft verzoeksters asielaanvraag op individuele wijze onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Zo stelde de commissaris-generaal vast dat verzoekster er niet in slaagt duidelijke en aannemelijke verklaringen af te leggen omtrent de redenen waarom haar vader en bijgevolg ook zijzelf en haar broer door de Angolese autoriteiten vervolgd werden. De veronderstelling dat de politie haar vader zocht omdat hij uniformen zou verkopen aan de rebellen is voorbarig en louter speculatief en wordt door onvoldoende concrete elementen ondersteund. Daarnaast heeft verzoekster geen enkele poging ondernomen om meer te weten te komen omtrent de reden van haar vaders vervolging en evenmin weet zij wat het FLEC precies is of wat de rebellen nastreven. Deze desinteresse doet afbreuk aan de ernst van verzoeksters voorgehouden vluchtelingenrechtelijke vrees. Bovendien stelde de commissaris-generaal vast dat de voorgelegde documenten niet bij machte zijn de gedane vaststellingen te wijzigen.

Waar verzoekster aanvoert dat de commissaris-generaal geen enkele aandacht heeft besteed aan de verkrachting waarvan zij het slachtoffer zou geweest zijn, dient opgemerkt te worden dat in de bestreden beslissing werd vastgesteld dat verzoekster er niet in slaagt de door haar aangehaalde problemen, die aan de basis liggen van de voorgehouden verkrachting, aannemelijk te maken. Zij haalt geen concrete elementen aan die deze vaststelling kunnen wijzigen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in principe bij de asielzoeker zelf rust.

Verzoekster beperkt zich tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het uiten van blote beweringen. Zij laat echter na concrete elementen aan te halen die de gedane vaststellingen, die allen steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze werden uitgewerkt in de bestreden beslissing, in een ander daglicht kunnen stellen.

De bij het verzoekschrift gevoegde stukken zijn evenmin bij machte de vaststellingen van de bestreden beslissing te wijzigen. Het rapport van UNHCR '*Principes directeurs sur la protection internationale: les demandes d'asile d'enfants dans le cadre de l'article 1A(2) et de l'article 1(F) de la Convention de 1951 et/ou son Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés*' heeft geen juridisch bindend karakter maar dient slechts als aanbeveling. Hierbij dient te worden opgemerkt dat nergens blijkt dat de commissaris-

generaal niet met de nodige zorgvuldigheid te werk ging, meer bepaald inzake de minderjarigheid van verzoekster. Het internetartikel over de positie van minderjarigen in Angola wordt niet *in concreto* toegelicht. De verklaring van verzoeksters pastoor in Luanda d.d. 28/10/2011, die overigens een gesolliciteerd karakter heeft, is evenmin bij machte de gedane vaststellingen te wijzigen nu dit attest slechts stelt dat verzoeksters ouders verdwenen zijn en dat de politie langskwam voor inlichtingen betreffende verzoekster en haar broer, doch niet in het minst uitsluitend geeft over de redenen van die verdwijning en van het politiebezoek en over de voorgehouden vervolging van verzoeksters vader, verzoekster zelf en haar broer.

2.2.3.2. De commissaris-generaal heeft op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, houdt niet in dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Verzoekster baseert haar vraag om subsidiaire bescherming op geen andere elementen dan deze die de grondslag vormen van haar asielrelaas. Gelet op de bovenstaande vaststellingen omtrent de ongeloofwaardigheid van dit relaas, maakt zij ook niet aannemelijk dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Verzoeksters opmerking dat de commissaris-generaal enkel artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet onderzocht en niet artikel 48/4, §2, a en b is niet dienstig nu dit niet terug te vinden is in de bestreden beslissing.

2.2.3.3. Waar verzoekster verwijst naar artikel 3 van het Koninklijk Besluit van 18 augustus 2010 tot wijziging van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) dat stelt dat de ambtenaren belast met het gehoor van een minderjarige asielzoeker over de vereiste kennis moeten beschikken met betrekking tot de bijzondere noden van minderjarigen, dient vastgesteld te worden dat het gehoor voor het CGVS door een gespecialiseerde dossierbehandelaar werd gedaan (stuk 3, gehoorverslag CGVS 26/09/2011, 1) en dat er geen elementen voorhanden zijn die erop wijzen dat er onzorgvuldig te werk werd gegaan.

2.2.4. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen die de Raad beaamt en overneemt. Verzoekster toont niet aan dat er onzorgvuldig werd tewerk gegaan of dat met bepaalde elementen geen rekening zou zijn gehouden. Er werd geen schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel aangetoond.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.3. Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.4. Verzoekster kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking.

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

F. HOFFER